

Sygn. akt II K 759/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Krukar – Leśniak

Protokolant: Marika Kowalczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniach 13.11.2014 r. i 30.01.2015 r.

sprawy **J. S.**

syna A. i H. z d. A. ur. (...) w H., nie karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 lutego 2014 r. o godz. 9:10 na drodze krajowej nr (...) w miejscowości K. Gm. O. (36 km 4 hm) umyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...), na której znajdował się kontener z ładunkiem o wadze 22 000 kg, jadąc w kierunku G. z prędkością ok. 90 km/h, tj. nadmierną, wyższą od dopuszczalnej, wynoszącej 70 km/h, i nie zapewniającą mu panowania nad pojazdem, nie zachował należytej i szczególnej ostrożności, niewłaściwie obserwował przedpole jazdy, nie utrzymywał odstępów niezbędnego do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu oraz nie dostosował swojego zachowania do aktualnej sytuacji na drodze i nie zareagował odpowiednio wcześniej na tą sytuację, w konsekwencji czego uderzył w stojący na jego pasie ruchu samochód osobowy m-ki O. (...) o nr rej. (...), który zatrzymał się bezpośrednio za skręcającym w lewo na drogę gruntową i sygnalizującym ten manewr samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...), który ustępował pierwszeństwa przejazdu pojazdom jadącym z naprzeciwka, w wyniku czego zmiążdżeniu i całkowitemu spaleniu uległ pojazd m-ki O. (...), natomiast pojazd m-ki V. (...), wskutek siły uderzenia przemieścił się na przeciwny pas ruchu, gdzie zderzył się z jadącym prawidłowo w kierunku N. samochodem osobowym m-ki S. o nr rej. (...), zaś elementy pojazdów uderzyły w jadący bezpośrednio przed w/w. pojazdem samochód osobowy m-ki P. (...) o nr rej. (...), wskutek czego, z powodu obrażeń wielonarządowych połączonych z aspiracją krwi do dróg oddechowych i uduszeniem oraz jednoczesnymi rozległymi oparzeniami IV stopnia powłok całego ciała, śmierć na miejscu poniosły kierująca pojazdem m-ki O. (...) J. N. oraz pasażerka tego samochodu M. G., natomiast obrażeń ciała doznał kierujący pojazdem m-ki V. (...) M. B. w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, obrzęku tkanek miękkich okolicy nasady nosa i złamania kości nosa, zaś pasażer pojazdu m-ki S. D. K. w postaci rany tłuczonyj głowy z oderwaniem skóry, które to obrażenia ciała naruszyły prawidłową czynność narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 177 § 1 i 2 kk

I. uznaje oskarżonego **J. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zb. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. G. wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 885 (osiemset osiemdziesięciu pięciu) złotych i 60 (sześćdziesięciu) groszy;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 2 ust. 2, § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. N. wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 2.500 (dwóch tysięcy pięciuset) złotych;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu 1.000 (tysiąc) złotych opłaty.

Sygn. akt II K 759/14

UZASADNIENIE

W dniu 25 lutego 2014 r. M. B. prowadził samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poruszał się on drogą krajową numer (...) w kierunku G.. O godzinie 09:10 będąc na 36 km 4 hm drogi krajowej numer (...), M. B. postanowił skręcić w lewo w znajdującą się tam drogę gruntową. Włączył lewy kierunkowskaz i zatrzymał się przy osi jezdni, w miejscu gdzie była linia przerywana, aby przepuścić pojazdy jadące z przeciwnego kierunku jazdy.

Dowód: - zeznania M. B. k. 90-92

W tym czasie z przeciwnego kierunku ruchu nadjeżdżał samochód osobowy marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym jechali K. P. jako kierowca i M. P. jak pasażer. W niewielkiej odległości za ich pojazdem jechał samochód osobowy marki S. o numerze rejestracyjnym (...) prowadzony przez B. N.. Wraz z nim jako pasażer siedzący z przodu jechał D. K..

Dowód: - zeznania D. K. k. 135-138

- zeznania B. N. k. 9-11
- zeznania K. P. k. 83-84
- zeznania M. P. k. 85-86

Po chwili za pojazdem prowadzonym przez M. B. zatrzymał się poruszający się tym samym pasem jezdni samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jego kierowcą była H. N.. Wraz z nią samochodem tym jechała M. G., która siedziała z przodu na miejscu pasażera. Jechały one na lotnisko w G., gdzie miały odebrać żonę i dziecko syna H. M. N.. Wcześniej zaś odwiedziły w Areszcie Śledczym w S. drugiego syna H. N. i jednocześnie konkubenta M. S. N.

Dowód: - zeznania M. N. k. 69-70

- zeznania S. N. k. 76-77

- zeznania M. B. k. 90-92

Za pojazdem marki O. (...) samochodem ciężarowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą o numerze rejestracyjnym (...), na której znajdował się kontener z ładunkiem o wadze 22 000 kilogramów jechał J. S.. Poruszał się on z prędkością około 90 km/h. Kilka kilometrów przed nim z podobnym ładunkiem jechał pracujący z J. S. w tej samej firmie (...). Obaj kierowcy porozumiewali się ze sobą za pośrednictwem CB radia oraz telefonów komórkowych. Wieźli ładunek z G. do Parku (...) w Ł..

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 284-285, 338, 344

- zeznania T. Ż. k. 132-134
- informacja (...) Sp. z o.o. dotycząca masy kontenera i ładunku k. 179-182
- informacja (...) Sp. z o.o. dotycząca numeru telefonu oskarżonego k. 224-227
- protokół oględzin tachografu k. 238-239
- tarcza tachografu k. 240

J. S. nie zauważył, że samochód osobowy marki V. (...) zatrzymał się i włączył lewy kierunkowskaz. Nie zauważył też włączonych świateł Stop w samochodzie osobowym marki O. (...). Gdy J. S. zorientował się, że znajdujące się przez nim pojazdy stoją, zaczął hamować. Odstęp od poprzedzającego go pojazdu marki O. (...) był jednak zbyt mały by mógł zatrzymać prowadzony przez siebie samochód ciężarowy marki V. wraz z naczepą. Wówczas J. S. odbił kierownicą w prawo. Mimo podjętych przez niego manewrów prowadzony przez niego pojazd uderzył w stojący na jego pasie ruchu samochód osobowy marki O. (...). W wyniku działania sił zderzeniowych pojazd, który prowadziła H. N. został zmiażdżony i zapalił się. Natomiast samochód osobowy marki V. (...) wskutek siły uderzenia przemieścił się na przeciwległy pas ruchu. Tam zderzył się z jadącym w kierunku N. samochodem osobowym marki S., który został odrzucony do znajdującego po lewej stronie jezdni rowu. Odłamki ze zderzających się pojazdów uderzyły w jadący bezpośrednio przed pojazdem marki S. samochód osobowy marki P. (...). Z kolei prowadzony przez J. S. samochód ciężarowy marki V. wraz z naczepą przez pewien czas przemieszczał się dalej po jezdni znacząc przy tym ślady na odcinku 19,9 metra. Następnie doszło do przewrócenia się naczepy na prawy bok i zatrzymania zespołu pojazdów na poboczu drogi.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 284-285, 338, 344

- zeznania M. N. k. 69-70
- zeznania S. N. k. 76-77
- zeznania M. B. k. 90-92
- zeznania D. K. k. 135-138
- zeznania B. N. k. 9-11
- zeznania K. P. k. 83-84
- zeznania M. P. k. 85-86
- zeznania T. Ż. k. 132-134
- protokół oględzin pojazdu marki V. nr rej. (...) k. 13-15

- protokół oględzin pojazdu marki S. nr rej. (...) k. 15-16
- protokół oględzin pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) k.17-18
- protokół oględzin pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) k.19-20
- protokół oględzin naczepy marki M. nr rej. (...) k. 21-22
- protokół oględzin miejsca wypadku k. 23-24
- protokół oględzin pojazdu marki P. nr rej. (...) k. 174-175
- dokumentacja zdjęciowa z miejsca wypadku k. 251-260
- szkic miejsca wypadku k. 296
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 305-319

Pojazdy biorące udział w wypadku były sprawne technicznie, ich stan nie miał wpływu na zaistnienie wypadku.

Dowód: - opinia z badania samochodu marki V. wraz z naczepą, marki O. (...) oraz marki V. (...) pod kątem sprawności technicznej układów hamulcowego, kierowniczego, jezdnego k. 261-275

Po wypadku M. B. oraz jadący z B. N. pasażer D. K. zostali zabrani do szpitala. Natomiast J. S. został przewieziony na Komisariat Policji.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 284-285, 338, 344

- zeznania M. N. k. 69-70
- zeznania S. N. k. 76-77
- zeznania M. B. k. 90-92
- zeznania D. K. k. 135-138
- zeznania B. N. k. 9-11
- zeznania K. P. k. 83-84
- zeznania M. P. k. 85-86
- zeznania T. Ź. k. 132-134

M. B. na skutek wypadku doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, obrzęku tkanek miękkich okolicy nasady nosa i złamania kości nosa. Doznane obrażenia spowodowały u M. B. naruszenie funkcji narządu ciała, jakim jest głowa na okres trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Dowód: - zeznania M. B. k. 90-92

- dokumentacja medyczna M. B. k. 118-131
- opinia sądowno – lekarska dotycząca M. B. k. 212-214

D. K. na skutek wypadku doznał rany tłuczonej głowy z oderwaniem skóry. Doznane obrażenia spowodowały u D. K. naruszenie funkcji narządu ciała, jakim jest głowa na okres trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Dowód: - zeznania D. K. k. 135-138

- dokumentacja medyczna D. K. k. 107-111
- opinia sądowo – lekarska dotycząca D. K. k. 215-217

J. N. i M. G. poniosły śmierć na miejscu wypadku z powodu obrażeń wielonarządowych połączonych z aspiracją krwi do dróg oddechowych i uduszeniem oraz jednoczesnymi rozległymi oparzeniami IV stopnia powłok całego ciała. Samochód marki O. (...), którym się poruszały uległ całkowitemu spaleniu.

Dowód: - zeznania

- opinia sądowo – lekarska sekcji zwłok J. N. k. 151-156
- opinia sądowo – lekarska sekcji zwłok M. G. k. 157-162
- opinia z przeprowadzonych badań identyfikacyjnych DNA k. 206-209
- protokół oględzin pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) k.17-18
- protokół oględzin miejsca wypadku k. 23-24
- dokumentacja zdjęciowa z miejsca wypadku k. 251-260
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 305-319

Do wypadku doszło w terenie niezabudowanym, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 70 km/h. Droga w tym miejscu biegła po łuku w prawo (patrząc w kierunku miejscowości G.), teren płaski o nawierzchni asfaltowej. Nawierzchnia jezdni była sucha, czysta i gładka. Jezdnia była dwukierunkowa z 2 pasami ruchu (po jednym dla każdego kierunku ruchu). Przy obu pasach jezdni znajdowało asfaltowe pobocze w postaci pasu awaryjnego, którego szerokość wynosiła 2,5 metra. Warunki atmosferyczne w chwili wypadku były dobre. Do wypadku doszło w dzień o godzinie 09:10, przy braku zachmurzenia i braku opadów atmosferycznych. Temperatura powietrza wynosiła 4^oC, a przy gruncie 5^oC. Mgła nie występowała. Wiał natomiast słaby wiatr.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 284-285, 338, 344

- zeznania M. N. k. 69-70
- zeznania S. N. k. 76-77
- zeznania M. B. k. 90-92
- zeznania D. K. k. 135-138
- zeznania B. N. k. 9-11
- zeznania K. P. k. 83-84
- zeznania M. P. k. 85-86
- zeznania T. Ź. k. 132-134
- protokół oględzin miejsca wypadku k. 23-24
- dokumentacja zdjęciowa z miejsca wypadku k. 251-260

- szkic miejsca wypadku k. 296
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 305-319

W chwili wypadku kierujący pojazdami uczestniczącymi w wypadku tj. J. S., M. B., J. N., B. N. ani K. P. nie znajdowali się pod wpływem alkoholu. J. S. nie znajdował się wówczas również pod wpływem narkotyków.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 284-285, 338, 344

- zeznania M. N. k. 69-70
- zeznania S. N. k. 76-77
- zeznania M. B. k. 90-92
- zeznania D. K. k. 135-138
- zeznania B. N. k. 9-11
- zeznania K. P. k. 83-84
- zeznania M. P. k. 85-86
- zeznania T. Ż. k. 132-134
- protokół urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu dotyczący oskarżonego k. 7
- protokół urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu dotyczący B. N. k. 8
- protokół badania na zawartość alkoholu etylowego dotyczący J. N. k. 62
- protokół użycia testera narkotykowego wobec oskarżonego k. 28-29
- opinia wydana na podstawie badań alkoholu we krwi oskarżonego wraz z protokołem pobrania krwi k. 168-169

J. S. ma obecnie 42 lata. Jest żonaty. Ma dwóch synów w wieku 5 i 18 lat. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest masarzem. Pracuje jako kierowca, z czego osiąga dochód w wysokości 3.500 złotych. Ma na utrzymaniu żonę i synów. Nie był wcześniej karany.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 284-285, 338, 344

- dane o karalności k. 293

Przesłuchany w charakterze podejrzanego J. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzania rozprawy. Wyjaśnił, że w dniu 25 lutego 2014 r. jechał z G. w kierunku G. z ładunkiem w postaci węgla drzewnego ważącym 22 tony. Przed nim, drugim samochodem jechał jego kolega T. Ż., z którym porozumiewał się za pomocą CB radia i telefonu komórkowego. Około godziny 9:00 jechał za samochodem marki V. (...). Następnie wyprzedził go pojazd marki O. (...), który wjechał pomiędzy jego pojazd a samochód osobowy marki V. (...). Oświadczył, że nie wie, czy samochód marki V. (...) stał i czy miał włączony kierunkowskaz, w każdym razie on nie widział włączonego kierunkowskazu ani światła Stop. Nie widział też włączonych świateł Stop w samochodzie marki O. (...). Dodał, że dzień był słoneczny i nie było widać lamp. Wyjaśnił, że zaczął hamować, ale było już za mało miejsca i uciekał na prawą stronę, ale i tak uderzył w pojazd marki O. (...), który po uderzeniu stanął w płomieniach. On wykonał manewr w prawo, potem w lewo, co spowodowało wywrócenie się

naczepy, po czym zatrzymał się na poboczu. Natomiast pojazd marki V. (...) zatrzymał się na poboczu, zaś samochód osobowy marki S. wjechał do rowu. Podał, że prawo jazdy ma od 1989 r., a zawodowo jeździ od 15 lat. Kategorię C zrobił w 1992 r. do tej pory nie brał udziału w kolizjach, ani wypadkach.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 284-285, 338, 344

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

J. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przyznanie to nie budziło wątpliwości Sądu. Z wyjaśnieniami oskarżonego korespondowały bowiem pozostałe zgromadzone w sprawie dowody zarówno o charakterze osobowym, jak i rzeczowym. J. S. podał, że nie wie, czy samochód marki V. (...) stał i czy miał włączony kierunkowskaz, w każdym razie on nie widział włączonego kierunkowskazu ani światła Stop. Nie widział też włączonych świateł Stop w samochodzie marki O. (...), gdyż dzień był słoneczny i nie było widać lamp. J. S. wyjaśnił, że zaczął hamować, ale było już za mało miejsca i uciekał na prawą stronę, ale i tak uderzył w pojazd marki O. (...). Taki przebieg zdarzenia potwierdziły pozostałe osoby biorące udział w wypadku tj. kierowca samochodu V. (...), kierowca i pasażer samochodu marki S. oraz kierowca i pasażer samochodu marki P. (...). Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że po prostu nie zauważył, że samochód osobowy marki V. (...) zatrzymał się i włączył lewy kierunkowskaz. Nie zauważył też włączonych świateł Stop w samochodzie osobowym marki O. (...). Za późno zatem zareagował na zaistniałą na drodze sytuację. Odstęp od poprzedzającego go pojazdu marki O. (...) był zaś zbyt mały by mógł zatrzymać prowadzony przez siebie samochód ciężarowy marki V. wraz z naczepą. Podjęte przez niego manewry okazały się zatem nieskuteczne i prowadzony przez niego pojazd uderzył w stojący na jego pasie ruchu samochód osobowy marki O. (...). J. S. początkowo twierdził, że poruszał się z prędkością około 70 km/h, jednak po dokonaniu przez biegłego odczytu tachografu wskazującego, że w rzeczywistości była to prędkość około 90 km/h, oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie kwestionował tego faktu.

Wątpliwości Sądu nie budziły też zeznania pozostałych osób uczestniczących w wypadku. Opisanemu przez świadków K. P., M. P., B. N., D. K. i M. B. przebiegowi zdarzenia nie zaprzeczył oskarżony, który przyznał się do zarzucanego mu czynu i potwierdził, że nie zauważył, że poprzedzające go pojazdy zatrzymały się, zaś podjęte przez niego manewry okazały się nieskuteczne. Poza tym z zeznaniami wyżej wymienionych świadków korespondują również dowody w postaci protokołu oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną, protokołów oględzin uczestniczących w wypadku pojazdów oraz wydanych w sprawie opinii z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz dotyczącej sprawności pojazdów biorących udział w wypadku.

Za wiarygodne, choć nie mające większego znaczenia z punktu widzenia dokonanych ustaleń faktycznych, Sąd uznał zeznania T. Ż., który jest kolegą oskarżonego, M. N. wykonującego prawa zmarłej pokrzywdzonej J. N. oraz S. N. wykonującego prawa zmarłej pokrzywdzonej M. G.. Osoby te nie były na miejscu zdarzenia i nie były świadkami wypadku. Mieli oni jedynie informacje dotyczące tego skąd wyruszył oskarżony (T. Ż.) oraz pokrzywdzone (S. N., M. N.) i jaki był cel ich podróży, do którego na skutek wypadku nie dotarli.

W pełni za wiarygodną Sąd uznał także opinię sporządzoną przez biegłego z zakresu techniczno – kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. M., która była jasna i pełna oraz została sporządzona w sposób fachowy oraz rzetelny. W wydanej opinii biegły odtworzył i podał jaki był przebieg zdarzenia drogowego, do jakiego doszło w dniu 25 lutego 2014 r.

Za całkowicie wiarygodne Sąd uznał również wszystkie wydane w sprawie opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej oraz z zakresu badań DNA, które były zostały wydane zgodnie z obowiązującymi procedurami, były jasne i nie zawierały sprzeczności. W wydanych opiniach biegli dokonali identyfikacji włók ujawnionych w pojeździe marki O. (...) i po dokonanych oględzinach włók i przeprowadzonych sekcjach wskazali co było bezpośrednią przyczyną zgonu H. N. i M. G.. Ponadto biegli wskazali też jakich obrażeń ciała doznali M. B. i D. K. i wskazali, że doznane przez te

osoby obrażenia naruszyły funkcjonowanie ich narządów ciała na okres czasu powyżej 7 dni, zaś z ich wywodami w tym zakresie w pełni korespondowała treść załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej pokrzywdzonych.

Za wiarygodne Sąd uznał też dowody z dokumentów, w tym w szczególności protokoły oględzin (miejsca wypadku, samochodów uczestniczących w wypadku), dokumentację fotograficzną i szkic miejsca wypadku, jak też wyniki badań na zawartość alkoholu i narkotyków w organizmie oraz wydanych na podstawie tych badań opinii dotyczących osób biorących udział w zdarzeniu. Badania te zostały przeprowadzone rzetelnie i zgodnie z obowiązującymi procedurami, zaś wydane na ich podstawie opinie były jasne i nie zawierały sprzeczności. Wyżej wymienione dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które by uzasadniały wątpliwości, co do ich wiarygodności.

Reasumując należy stwierdzić, że analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Przestępstwo określone w art. 177 § 1 k.k. popełnia ten, kto naruszając, choćby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym, lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest uszczerbek na zdrowiu innej osoby, polegający na naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres przekraczający 7 dni (tj. skutek określony w art. 157 § 1 k.k.).

Także przestępstwo określone w art. 177 § 2 k.k. polega na naruszeniu, choćby nieumyślnie, zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym, lub powietrznym i spowodowaniu nieumyślnie wypadku. Inne są natomiast następstwa tego zdarzenia drogowego, a mianowicie śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu.

W przypadku obu czynów zabronionych naruszenie zasad bezpieczeństwa może być przy tym zarówno umyślne, jak i nieumyślne.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r. (OSNKW 1975/3-4/33) przez zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym należy rozumieć:

- reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowania się w typowych dla ruchu sytuacjach, zamieszczone przede wszystkim w ustawie o ruchu drogowym lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację,
- reguły nie skodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z tych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu.

Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 19 sierpnia 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

J. S. swoim zachowaniem naruszył zasadę ostrożności i szczególnej ostrożności wynikającą z przepisu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którą rozważne i ostrożne prowadzenie pojazdu polega na przedsięwzięciu przez kierowcę wszystkich czynności, które według obiektywnej oceny są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa ruchu oraz na powstrzymaniu się od czynności, które według obiektywnej oceny mogłyby bezpieczeństwo zmniejszyć.

Ponadto, oskarżony swoim zachowaniem naruszył zasady wynikające z przepisu art. 19 ust. 1 i ust. 2 pkt. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którymi kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładowności pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu oraz utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu.

Zachowanie J. S. wyczerpało też znamiona naruszenia przepisu art. 92a k.w., gdyż kierował samochodem na obszarze niezabudowanym z prędkością przekraczającą dopuszczalną na tym odcinku drogi prędkość 70 km/h.

Naruszenie tych zasad przez oskarżonego polegało na jeździe z nadmierną, wyższą od dopuszczalnej i nie zapewniającej mu panowania nad pojazdem prędkością około 90 km/h, na nienależytym obserwowaniu przedpola jazdy i nie utrzymywaniu odstępów niezbędnych do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu oraz na nie dostosowaniu swojego zachowania do aktualnej sytuacji na drodze i nie zareagowaniu odpowiednio wcześniej na sytuację na drodze. J. S. uderzył w stojący na jego pasie ruchu samochód osobowy marki O. (...), który zatrzymał się bezpośrednio za skręcającym w lewo na drogę gruntową i sygnalizującym ten manewr samochodem osobowym marki V. (...), który ustępował pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu z naprzeciwka, w wyniku czego zmiążdżeniu i całkowitemu spaleniu uległ pojazd marki O. (...), natomiast pojazd marki V. (...), wskutek siły uderzenia przemieścił się na przeciwny pas ruchu, gdzie zderzył się z jadącym prawidłowo w kierunku N. samochodem osobowym marki S., zaś elementy pojazdów uderzyły w jadący bezpośrednio przed tym pojazdem samochód osobowy marki P. (...).

Naruszenie przez oskarżonego wyżej wymienionych reguł doprowadziło do zaistnienia wypadku drogowego, w którym śmierć poniosły J. N. i M. G., a M. B. i D. K. doznali obrażeń powodujących naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Bezspornym jest zatem, że jego zachowanie wyczerpało znamiona pozostających kumulatywnie kwalifikacji prawnej (art. 11 § 2 k.k.) przestępstw stypizowanych w art. 177 § 1 k.k. oraz w art. 177 § 2 k.k.

Po złożeniu wyjaśnień – na etapie postępowania przygotowawczego – J. S. oświadczył, iż chce skorzystać z przysługującego mu prawa do dobrowolnego poddania się karze bez przeprowadzania rozprawy. W uzgodnieniu z prokuratorem wyraził zgodę na wymierzenie mu za popełniony przez niego czyn kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz kary grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych po 50 złotych każda i zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Wniosek złożony przez oskarżonego został zamieszczony w akcie oskarżenia, który został wniesiony do Sądu.

Mając na uwadze treść wniosku złożonego w trybie art. 335 k.p.k., zgodnie z dyspozycją przepisu art. 339 § 1 pkt 3 k.p.k. sprawa została skierowana na posiedzenie o którego terminie został prawidłowo powiadomiony prokurator, J. S., jego obrońca, pokrzywdzeni oraz osoby wykonujące prawa pokrzywdzonych wraz pełnomocnikami.

Sąd, badając czy w sprawie zaistniały podstawy do uwzględnienia wniosku miał na uwadze okoliczności wskazane w przepisie art. 335 § 1 k.p.k. tj.: czy zarzucany oskarżonemu występki jest zagrożony karą nie przekraczającą 10 lat pozbawienia wolności, czy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i czy postawa oskarżonego wskazuje, iż w razie uwzględnienia wniosku cele postępowania zostaną osiągnięte.

Co do pierwszej z przesłanek to została ona spełniona albowiem wymienione w zarzucie przepisy art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. nie przewidują sankcji przekraczającej 10 lat pozbawienia wolności. Ustalając natomiast czy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości Sąd miał na uwadze fakt, że J. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a wskazane przez niego w złożonych wyjaśnieniach okoliczności faktyczne znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym zarówno o charakterze osobowym, jak i rzeczowym. Sąd przyjął więc, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Oceniając zaś postawę J. S., która powinna wskazywać, iż cele postępowania zostaną osiągnięte przy uwzględnieniu złożonego wniosku, Sąd miał na uwadze, że oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa, ani ustalonych okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Mając powyższe na uwadze, Sąd przyjmując, iż spełnione zostały przesłanki wskazane w przepisie art. 335 § 1 k.p.k., uwzględnił zawarty w akcie oskarżenia wniosek o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy.

Przychylając się do wniosku prokuratora wyrażonego w akcie oskarżenia o wydanie wobec J. S. wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy Sąd wymierzył mu za popełniony przez niego czyn karę 2 lat pozbawienia wolności z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Zdaniem Sądu w świetle ustalonych okoliczności faktycznych zaproponowana przez prokuratora kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz kara grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych po 50 złotych każda są współmierne do winy i szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego czynu oraz spełnią swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Sąd oceniając zasadność ustalonej przez J. S. z prokuratorem kary kierował się wytycznymi wskazanymi w przepisie art. 53 k.k. działając tym samym według swojego uznania, ale w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc jednocześnie by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających, ani ograniczających winę oskarżonego lub bezprawność popełnionego czynu. Społeczną szkodliwość czynu oskarżonego Sąd ocenił jako bardzo dużą. J. S. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa, które mają podstawowe znaczenie dla prawidłowości ruchu drogowego i to wyłącznie na skutek jego niewłaściwego zachowania na drodze doszło zaistnienia wypadku drogowego. Jako okoliczność niekorzystną dla oskarżonego należało też uwzględnić ujemne następstwa popełnionego przez niego czynu w postaci śmierci dwóch osób oraz uszczerbków na zdrowiu dwóch kolejnych, które w żadnym stopniu nie przyczyniły się do zaistnienia wypadku drogowego i nie miały możliwości jego uniknięcia. Choć pojazdy, którymi jechali poruszały się prawidłowo i nie naruszyli żadnych z obowiązujących w ruchu drogowym zasad, to jednak na skutek zachowania J. S. przyszło im ponieść konsekwencje zaistniałego zdarzenia drogowego. Z drugiej jednak strony, przy określaniu wymiaru kary, należało mieć na uwadze dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Na korzyść J. S. przemawia w tym zakresie fakt, że nie był wcześniej karany i przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu oraz to, że prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma rodzinę i stałą pracę.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie odpowiednią dla oskarżonego. Zdaniem Sądu postawa J. S. po popełnieniu przestępstwa, współpraca z organami ścigania, wyjaśnienie okoliczności popełnionego przestępstwa, dobrowolne poddanie się karze oraz wcześniejsza niekaralność świadczą o tym, że istnieją podstawy do przyjęcia, że mimo niewykonania wobec niego kary pozbawienia wolności (jako orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), w dalszym swoim życiu oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego i nie popełni przestępstwa ponownie, a cele kary zostaną osiągnięte. Tym bardziej, że Sąd orzekł wobec J. S. dodatkowo karę grzywny, która to kara niewątpliwie stanowić będzie dla niego realną dolegliwość przypominającą mu o nieopłacalności popełniania przestępstw.

W myśl przepisu art. 42 § 1 k.k. Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

W ocenie Sądu, na gruncie niniejszej sprawy, wskazane wyżej okoliczności zaistniały. Oskarżony, choć nieumyślnie, to jednak naruszył zasady bezpieczeństwa, które mają podstawowe znaczenie dla prawidłowości ruchu drogowego. Wskutek zaś naruszenia przez niego tych zasad doszło do zaistnienia poważnego wypadku drogowego, w którym śmierć poniosły dwie osoby, a dwie kolejne doznały uszczerbku na zdrowiu. Ze względu na powyższe, Sąd uznał, że prowadzenie pojazdu przez J. S. zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i przychyłając się do wniosku prokuratora orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat.

Zgodnie z treścią art. 56 k.k. zasady i dyrektywy wymiaru kary wyartykułowane w przepisach art. 53 k.k., art. 54 § 1 k.k. oraz art. 55 k.k. stosuje się odpowiednio do orzekania środków karnych. W ocenie Sądu okres, na jaki został orzeczony przedmiotowy środek karny jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego

czynu. Oceniając wysokość wnioskowanego przez prokuratora zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd miał na uwadze fakt, że J. S. umyślnie dopuścił się naruszenia podstawowych zasad obowiązujących w ruchu drogowym. Ponadto nie należało też zapominać o rozmiarze ujemnych następstw popełnionego przez niego czynu. Z drugiej jednak strony Sąd miał na uwadze, że J. S. nie był wcześniej karany i przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu oraz to, że prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma rodzinę i stałą pracę.

W ocenie Sądu brak było podstaw, by zgodnie z wnioskiem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. N. zastosować przepis art. 42 § 3 k.k. i orzec wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze. Mimo tragicznych skutków popełnionego przestępstwa, zdaniem Sądu w sprawie nie zaistniały szczególne okoliczności, o których mowa w tym przepisie i które uzasadniałyby orzeczenie wskazanego wyżej środka karnego na zawsze. Środek karny w takim wymiarze przekraczałby stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Według Sądu orzeczony wobec J. S. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 4 lat, zważywszy na fakt, że pracuje on jako kierowca zawodowy, będzie stanowić dla niego wystarczająco dużą dolegliwość.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzając:

1. od oskarżonego na rzecz:

- oskarżycielki posiłkowej J. G. wydatki w kwocie 885,60 złotych;
- oskarżyciela posiłkowego M. N. wydatki w kwocie 2.500 złotych

2. od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu 1.000 złotych tytułem opłaty.

Na kwotę wydatków zasądzonych od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych składały się:

- w przypadku oskarżycielki posiłkowej J. G. wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem, które wobec braku złożonego spisu kosztów, przyznano w kwocie ustalonej według rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
- w przypadku oskarżyciela posiłkowego M. N. ustalone wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 2.500 złotych (zgodnie ze złożonym spisem kosztów – k. 414 akt), które nie przekraczało sześciokrotności minimalnych stawek ustalonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a więc w ocenie Sądu brak było podstaw by odmówić oskarżycielowi posiłkowemu prawa do ubiegania się od oskarżonego zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w pełnej wysokości (tak również: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 27 marca 2008 r. wydanym w sprawie II AKz 147/08).